

Sygn. akt II K 1302/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. D. S.

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 roku na rozprawie

sprawy **W. M.**, syna A. i I. z domu S., urodzonego dnia
9 września 1988 roku w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17.04.2016 r w G. wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci 91,62 grama amfetaminy, 0,61 grama marihuany, 2 tabletki zawierające (...), co stanowi nie mniej niż 763 pojedynczych porcji konsumpcyjnych

- tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

o r z e k a:

I. oskarżonego W. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego oskarżeniem czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, przy zastosowaniu art. 37b k.k., na mocy art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b, § 2 i § 3 k.k.

w zw. z art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego W. M. na karę

6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 2 (dwa) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeka od oskarżonego W. M. nawiązkę w kwocie 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych) na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 17 kwietnia 2016 roku;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zapisanego pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych;

V. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i 4, art. 2 ust. 2 i art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach

w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego W. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.265 zł 80 gr. (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 420 zł (czteryście dwadzieścia złotych).

Sygn. akt II K 1302/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony W. M. w dniu 17 kwietnia 2016 roku podróżował jako pasażer pojazdem marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) wraz z bratem, Z. M., jako kierującym. Pojazd, około godziny 16:20, w okolicy ulic (...) i ul. (...) został zatrzymany przez patrol pieszy Policji do kontroli, z uwagi na poruszanie się bez wymaganych świateł mijania.

W pojeździe czuć było woń palonego suszu roślinnego. Oskarżony W. M. zachowywał się nerwowo. Ujawniono przy nim 91,62 grama amfetaminy, 0,61 grama konopi innych niż włókniste oraz 2 tabletki zawierające (...), co stanowiło nie mniej niż 763 pojedyncze porcje konsumpcyjne środka psychoaktywnego. Narkotyki w całości należały do oskarżonego.

(dowód: zeznania świadka T. M. – k. 21-22,

zeznania świadka S. D. – k. 25-27,

protokół zatrzymania osoby – k. 2, 8,

protokół przeszukania osoby - k. 5-7, 11-13,

protokół przeszukania pojazdu – k. 14-15,

protokół oględzin samochodu - k. 16-19, 98-102,

protokół oględzin telefonu - k. 43,

protokół przeszukania – k. 35-36, 37-38,

notatka urzędowa z ważenia środków odurzających – k. 29,

protokół komisyjnego opakowania depozytu – k. 30,

opinia biegłego z zakresu badań fizykochemicznych – k. 115-122, 127-128,

wyjaśnienia oskarżonego W. M. – k. 40-41, 65-67, 221-222)

W. M., przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do posiadania narkotyków i wyjaśnił, że kupił je dzień przed zatrzymaniem, posiadał je na własny użytek, będąc uzależnionym od amfetaminy i marihuany. Przesłuchany przez Prokuratora, W. M. podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia, podał również, że gram amfetaminy kosztuje 30 zł, jednak zapłacił za narkotyki mniej, ponieważ była to duża ilość. Pieniądze na narkotyki miał odłożone z dodatkowych prac dorywczych.

Przesłuchany na rozprawie głównej w charakterze oskarżonego W. M. podobnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oświadczył, iż choć ma świadomość karalności posiadania środków psychoaktywnych, narkotyki posiadał na własne potrzeby, dużo ich zażywał.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego W. M. – k. 40-41, 65-67, 221-222)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, W. M. został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że W. M. zdradza cechy zespołu uzależnienia od narkotyków i alkoholu.

W odniesieniu do zarzucanego czynu W. M. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Warunki art. 31 § 1 i § 2 k.k. nie znajdują zastosowania. Stan psychiczny oskarżonego pozwala mu na samodzielną i rozsądną obronę. W odniesieniu do oskarżonego wskazana jest terapia odwykowa i przestrzeganie abstynencji. Jak wynika z informacji terapeuty uzależnień, W. M. jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 79-81,

kwestionariusz wywiadu terapeuty – k. 83-88)

Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k., gdzie wymierzano mu kary o charakterze wolnościowym.

(dowód: dane o karalności – k. 218)

W. M. jest kawalerem, ukończył gimnazjum, gospodarstwo domowe prowadzi z matką. Ma na utrzymaniu 2-letnie dziecko. Dochody oskarżonego wynoszą około 1.700 zł miesięcznie.

(dowód: wyjaśnienia W. M. – k. 220-221)

Sąd zważył, co następuje:

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach funkcjonariuszy policji, opiniach biegłych, licznych dokumentach i protokołach zgromadzonych w aktach sprawy, w części również na wyjaśnieniach oskarżonego. Taki materiał dowodowy jawi się jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób pełny i wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej W. M..

Za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy Sąd uznał zeznania funkcjonariuszy Policji S. D. i T. M., które należy ocenić jako wyczerpujące, szczere, zbieżne z treścią zebranych dowodów i wynikami przeszukań oraz oględzin. Świadkowie przedstawili okoliczności interwencji w związku z zatrzymaniem do kontroli pojazdu, którym poruszał się między innymi oskarżony W. M., w związku podejrzeniem popełnienia wykroczenia drogowego.

Wyjaśnienia oskarżonego W. M. Sąd uznał w części za przyjętą w toku postępowania linię obrony. Oskarżony co prawda przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale utrzymywał, iż narkotyki posiadał od niedawna, w całości ma własny użytek, co jest niewiarygodne o tyle, iż miały one znaczną wartość, tym bardziej dla osoby osiągającej niewysokie dochody, obciążonej obowiązkiem alimentacyjnym.

Nadto Sąd w pełni zaakceptował wnioski opinii biegłych psychiatrów, biegłego z zakresu badań fizykochemicznych i terapeuty, wydanych w toku niniejszego postępowania. Dowody te zostały oparte na poczynionych w toku badań właściwych spostrzeżeniach, zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty zgromadzone

w aktach sprawy z uwagi na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, a ich treść koresponduje z osobowymi źródłami dowodowymi, nadto nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Badania fizykochemiczne potwierdziły, iż substancje ujawnione w pojeździe marki A. (...), którym w dniu 17 kwietnia 2016 roku podróżował W. M., a należące do oskarżonego, stanowiły środki psychoaktywne, których

posiadanie jest zabronione, a obrót podporządkowany rygorom ustawowym, a biegły w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości odniósł się do tez postawionych przez organ procesowy.

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał, iż oskarżony W. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, zarzucanego w akcie oskarżenia.

Przestępstwo z art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiada – wedle brzmienia ust. 2 – postać kwalifikowaną ze względu na znamię „znacznej ilości” środków odurzających czy innych substancji psychoaktywnych oraz sformułowany w ustępie

trzecim powołanego przepisu typ uprzywilejowany – przypadek mniejszej wagi.

O uznaniu danego czynu zabronionego jako przypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym przypadek mniejszej wagi. Z kolei miarą „znaczności” w rozumieniu cytowanego przepisu może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka od nich uzależnionego. Wedle orzecznictwa jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57). „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomani jest bowiem znamieniem ocennym,

a zatem wymagającym – przy ustaleniu występowania go w danym czynie – posłużenia się różnego rodzaju ocenami, co zależy w szczególności do praktyki sądów. Orzecznictwo wykształciło w tej mierze jasne i szczegółowe kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Wskazuje się tu: na masę wagową (gramy, kilogramy, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie w zależności od właściwości uzależniających i odurzających) oraz cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne). Skoro w dyspozycji oskarżonego W. M. zabezpieczono susz roślin konopi innych niż włókniste, tabletki (...), sole amfetaminy, z czego można byłoby przygotować nie mniej niż 763 pojedyncze porcje konsumpcyjne środka psychoaktywnego, z uwagi na jego przedmiot, czyn oskarżonego należy – zgodnie

z propozycją oskarżyciela publicznego - zakwalifikować z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W wyniku przeprowadzonych badań fizykochemicznych ustalono bowiem, iż susz roślinny będący w posiadaniu oskarżonego stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, tabletki zawierały substancję (...), a substancja sypka koloru białego – sole amfetaminy, które zgodnie z art. 34 cytowanej ustawy może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie odpowiednich przepisów. Oskarżony nie był osobą uprawnioną do posiadania środków psychoaktywnych, zatem posiadał je wbrew przepisom powołanej ustawy oraz w ilości wypełniającej znamiona postaci kwalifikowanej opisanego wyżej przestępstwa. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż miał on pełną wiedzę i świadomość, iż posiadał substancje narkotyczne, zarówno co do ich rodzaju i przeznaczenia jak i ilości. Mając na uwadze wnioski jasnej i należytej umotywowanej opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz wyżej przytoczone rozważania dotyczące rozumienia znamienia „znaczności” w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd uznał, iż środki psychoaktywne, do których posiadania przyznał się oskarżony W. M., znajdowały się w jego władztwie w ilościach niewątpliwie znacznych, uzasadniających wymienionemu przypisanie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 62 ust. 2. Rozstrzygając o istnieniu znamienia kwalifikującego zawartego w powołanym przepisie, a dotyczącego znacznej ilości substancji psychoaktywnych, Sąd miał na uwadze również nie budzące wątpliwości wnioski opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, które potwierdziły, iż ilości netto amfetaminy, ziela konopi innych niż włókniste, tabletek zawierających (...) nie można uznać za niewielką, wyczerpującą dyspozycję art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Okoliczność, iż oskarżony deklarował – czemu Sąd nie w pełni dał wiarę, iż środki psychoaktywne zamierzał zużyć na własne potrzeby, nie jest okolicznością łagodzącą, ani też nie powoduje konieczności przyjęcia łagodniejszej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Uznając zatem W. M. za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na mocy cytowanego przepisu, przy zastosowaniu art. 37b k.k., skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 37b k.k., w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może, jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat, orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2.

Orzekając karę pozbawienia wolności i ograniczenia wolności w tym wymiarze Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu skierowanego przeciwko zdrowiu i życiu publicznemu, jakiego dopuścił się oskarżony. W. M. w sposób rażący wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym, popełnił czyn zabroniony mając świadomość jego wagi i karygodności, w okolicznościach świadczących o pełnej wiedzy oskarżonego w zakresie uregulowań dotyczących posiadania i obrotu środkami odurzającymi oraz – co najważniejsze – rodzaju i ilości będących w jego dyspozycji substancji oraz negatywnych skutków ich działania. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. W. M. działał w sposób zuchwały, w poczuciu bezkarności, dając przejaw demoralizacji, niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych, co powoduje konieczność ostrożnego stosowania względem niego środków probacyjnych. Istnieje znaczny rozdźwięk pomiędzy zachowaniem powinnym,

a przedsięwziętym przez W. M.. Z okoliczności sprawy wynika,

iż przestępstwo o tak znacznej społecznej szkodliwości nie było w jego życiu zdarzeniem jednorazowym ani przypadkowym. Wymiar kary kształtowany jest w taki sposób, że górną jej granicę limituje stopień winy, zaś dolna wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej. Analizując cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy Sąd nie znalazł okoliczności przemawiających na korzyść W. M. poza okazaną skruchą, zaś jego przyznanie się w toku postępowania do posiadania substancji psychoaktywnych za taką okoliczność nie może być uznane, zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że za czyny o takim stopniu społecznej szkodliwości, nawet jeśli zdradza on cechy uzależnienia od substancji psychoaktywnych, zasługują na przykładowe ukaranie i orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Kara w powyższym wymiarze niewątpliwie skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu. Łagodniejsza kara bądź też kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłby we wskazanych okolicznościach traktowane jako wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości wobec oskarżonego i nie spełniłaby celów kary tak w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu, izolacja oskarżonego ma być terapią szokową i działać nań odstrasząco, umożliwi oskarżonemu zachowanie abstynencji od substancji psychoaktywnych. Uzupelnienie oddziaływania penalnego w tym przypadku stanowić będzie kara ograniczenia wolności, nakierowana na utrwalenie społecznie pożądanego zachowania oskarżonego. pozwoli również W. M. na powrót do społeczeństwa i należyte wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono od oskarżonego W. M. niewątpliwie skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu. Łagodniejsza kara bądź też kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłby we wskazanych okolicznościach traktowane jako wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości wobec oskarżonego i nie spełniłaby celów kary tak w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu, izolacja oskarżonego ma być terapią szokową i działać nań odstrasząco, umożliwi oskarżonemu zachowanie abstynencji od substancji psychoaktywnych. Uzupelnienie oddziaływania penalnego w tym przypadku stanowić będzie kara ograniczenia wolności, nakierowana na utrwalenie społecznie pożądanego zachowania oskarżonego. pozwoli również W. M. na powrót do społeczeństwa i należyte wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 17 kwietnia 2016 roku.

Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł o przepadku środków psychoaktywnych, których posiadanie jest zabronione, to jest dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych. Przepadek

przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej „owoców” oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy „narzędzi”; funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości

o charakterze ekonomicznym (zob. Ł. K., Muszyńska A.; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008).

Na podstawie przepisów szczegółowo powołanych w pkt V wyroku, Sąd wymierzył oskarżonemu W. M. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 420 zł oraz obciążył pozostałymi kosztami sądowymi, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.